

[Holger Larsen.]

Brændsel. Men ellers havde han paa dette som paa andre Omraader, han var inde paa, fuldkommen Uret.

Naar det ærede Medlem sagde, at det var meget vanskeligt for de smaa Kommuner at disponere, siger jeg, at det er rigtigt, det er, hvad vi altid har slaaet fast; men det gælder for øvrigt ikke alene de smaa Kommuner, men ogsaa de store. Og det gælder naturligvis navnlig Landkommunerne, hvor man har slaaet Sygehjælp og Brændselshjælp sammen, og givet dem et vist Beløb at administrere, og hvor man, naar man kommer til Aarets sidste Maaned, ikke ved, hvor meget Sygdommen kan komme til at koste, fordi Sygdommen ikke kommer varslet. Men det gælder selvfølgelig ogsaa de større Kommuner, at det er vanskeligt at disponere paa dette Omraade. Og derfor viser det sig ogsaa af den Statistik, der er optaget, at mange Kommuner har faaet for lidt.

Det ærede Medlem siger, at hvis man kan give en virkelig Begrundelse for Trangen, saa vil Venstre være med. Det er jo fuldkommen urigtigt. Venstre skriver i sin Betænkning, at det

„finder ikke, at Tiden paa nogen Maade er inde til at skride til Ændringer i vor sociale Lovgivning, som foranlediger betydelige Udgiftsforøgelser, og endnu mindre til, at man nu kan optage nye Udgiftsomraader i vor Sociallovgivning“. Men dette Forslag her bygger jo paa nye Udgifter, og det er det, det ærede Medlem skriver i sin Betænkning, han ikke vil være med til. Det ærede Medlem kan ikke blive ved med udadtil at skilte med, at Venstre vil være med, for Venstre vil ikke være med.

Det fremgaar ogsaa, naar det ærede Medlem skal til at gøre op, hvad denne Statistik viser. Han siger: Herregud, der er jo kun 98 Kommuner, som har opbrugt Beløbet! Men det er jo forfærdeligt, at vi giver en Lov, og saa er der 98 Kommuner — vi kan jo tage et meget højere Tal, for der er jo en Masse Kommuner, der kun havde nogle ganske faa Kroner tilbage —, som bryder Loven, og som efter i 11 Maaned er at have brudt Loven endogsaa for en hel Dels Vedkommende gaar med til at bruge et højere Beløb, en Kommune som Københavns Kommune oven i Købet 34 000 Kr. mere. Det er jo forfærdeligt, at man giver saadanne Love, som Kommunerne ikke er i Stand til at holde. Og tror man nu, at disse Kommuner bryder Loven, fordi de vil være Lovbrydere? Naturligvis ikke, de gør det, fordi der er fattige Mennesker i

vort Land, Aldersrentenydere, som man er nødt til at hjælpe.

For mig er det meget alvorligt, saa meget mere som jeg ved, at de allerfleste Kommuner vilde dele Beløbet i 12 omtrent lige store Dele og sige: Saa mange Penge er der i Loven, ikke mere, hvis vi skal bruge Penge til syge, har vi ikke noget til personligt Tillæg. Mange af Kommunerne har ønsket, de kunde give meget mere af personligt Tillæg, men de har sagt: Vi vil holde os indenfor Loven, ergo bruger vi det ikke. Naar der desuagtet er op mod 100 Kommuner, der har været nødt til at bryde Loven, tror jeg nok, man kan sige, der er Trang til Stede.

Det ærede Medlem siger, at Venstre vil ikke være med til at opfylde vore Løfter. Det skal de heller ikke. De Løfter, vi har givet, skal vi nok opfylde. Det, Venstre skal være med til, er at hjælpe nogle fattige Mennesker i vort Land. Jeg ser ganske bort fra, at de skulde hjælpe os, vi klarer os nok endda. Dem, Venstre skal hjælpe, er de gamle, de syge og Invaliderne. Og man skulde tro, at Venstre havde Aarsag til at træde hjælpende til. Naar det nu viser sig, at den Nedskæring, som jeg for at bruge et mildt Ord vil sige Venstre foretog i god Tro, ikke kan holde overfor Livets kolde Virkelighed, saa synes jeg, at Venstre havde særlig Aarsag til at gaa med i Arbejdet for at hjælpe.

Det ærede Medlem talte om den farceagtige Behandling i Udvalget. Jeg skal ikke komme ind paa Udvalgsbehandlingen. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at det var en farceagtig Behandling, men jeg skal ikke komme ind paa at fordele Rollerne, for det vilde ikke tjene det ærede Medlem til nogen Gavn. Men hvad er det farceagtige? Ja, det er dette, at man for at sinke et Lovforslag af midlertidig Karakter giver sig til at stille en Bunke Spørgsmaal; det gør man paa et Tidspunkt, hvor man kan genere Lovforslaget.

Men den Gang det ærede Medlem Hr. Krag sad som Indenrigsminister og spurgte Kommunalbestyrelserne om dette Forhold, eller lad mig gaa endnu længere tilbage, den Gang vi ønskede Spørgsmaalet oplyst, da henviste det ærede Medlem Hr. Krag til Sogneraadforeningen, den kunde skaffe Oplysning derom, og da den meldte sig fra, foretog han som Indenrigsminister en Udsendelse af Spørgsmaal, det vil sige af eet af Spørgsmaalene, fordi det ærede Medlem naturligvis gik ud fra, at Forholdene kunde ligge derude saaledes, at man ikke brugte Pengene, og saa vilde det jo være